

*De vleugels
van Lorenzo*

Pieter Fagg

Beeld omslag: Ester Krause, Webconnectie, Amsterdam &
Ontwerp omslag: vandijk ontwerpt, Eindhoven
Ontwerp binnenwerk: Palmslag

© 2020 Uitgeverij Palmslag | Pieter Fagg

www.palmslag.nl
info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden veele-
voudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet,
fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print,
internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without
written permission from the publisher.

ISBN 978 949 305 96 03

NUR 280

Inhoud

Een aangstaanjagende vent	7
'Jij bent mijn vriend'	11
Best leuke ouders	17
Dirk de ijscoman	21
De kooi uit	27
Kwaaie beesten in een schuur	35
Hulp van Ome Kees	39
Goudvis in nood	47
Nachtelijk bezoek	55
Slecht nieuws	61
De nacht op de hei	65
De jongste actievoerder	73
Agenten met een visnet	79
'We zijn van het journaal'	87
De vleugels van Lorenzo	91
Op het podium	99

1

Een aangstaanjagende vent

Ik hoorde het van mijn vader en die had het weer van zijn broer die bij de politie werkt. Het ging over het vogelpark, hier aan de rand van de stad. Het zou daar niet pluis zijn. De directeur zou zelf een vreemde vogel zijn, een engerd vol gemene streken. Maar wanneer je er als gewone bezoeker rondliep, dan merkte je daar niets van, zo vertelde mijn vader. Nieuwsgierig geworden ging ik er op een dag naar toe.

Ik zette mijn fiets in een van de rekken, ergens helemaal achterin waar nog plek was en liep langs het hek naar de ingang toen ik iets hoorde waar ik van schrok. Aan de andere kant van het hek zag ik een grote en brede man die een hond met een riem sloeg. Er lagen twee honden aan de ketting en ze kregen allebei flink wat slaag. Ze kermden en piepten van angst.

‘Stomme, stomme honden,’ blafte de man. ‘Jullie zijn geen goede waakhonden. Wat heb ik aan jullie?’

Hij liet de riem nog eens hard neerkomen op de rug van de arme beesten. Ik kon dit echt niet langer aanzien.

‘Stop ermee,’ gilte ik. ‘Je mag die honden niet zo mishandelen.’

De man draaide zich om en keek me woedend aan.

‘Waar bemoei jij je mee? Loop door, rotjoch!’

Hij zette dan wel een grote keel op maar toch hield hij op met het slaan van de honden en liep weg. De honden gingen naast elkaar liggen en likten elkaar op de plekjes waar ze pijn hadden. Ze waren echt lief voor elkaar. De twee honden zagen achter het hek mij staan en keken me met grote en nog steeds verschrikte ogen aan, totdat ze weer gingen liggen om te gaan slapen.

Eenmaal binnen in het park voelde ik me ontzettend rot. Ik vond het niet normaal dat die man die honden had afgebeeld. Ik had weinig aandacht voor al die vogels in hun kooien die krijsend heen en weer vlogen. Ik liep doelloos rond en trapte

tegen lege blikjes die op de grond lagen. Op een hoek stond een ijscokarretje met een kleine dikke man erachter.

‘Geef mij maar een ijsje,’ zei ik.

‘Eén bolletje of twee?’

‘Twee bolletjes.’

Hij gaf mij het ijsje en keek me wat langer aan.

‘Volgens mij zit jij ergens mee.’

Dat had hij goed gezien.

‘Ja, inderdaad. Hoe weet je dat?’

‘Dat voel ik gewoon.’

‘Nou, wat ik vragen wil. Die lange brede man in dat groene pak die hier rondloopt, wie is dat?’

‘Aha, jij hebt Pootmans gezien. Pootmans is hier de baas, de directeur. Tsja, wat zal ik over hem zeggen? Maar hoezo vraag je dit eigenlijk?’

‘Ik zag hoe hij twee honden sloeg met een riem, volgens mij zijn waakhonden.’

‘O ja? zo, dat is niet zo fraai. Dat mag hij natuurlijk niet doen. Het zal wel te maken hebben met die inbraak gisteravond. Iemand heeft een heel zeldzaam vogeltje gestolen en zijn waakhonden hebben dat niet kunnen verhinderen. En nou is hij kwaad op die honden.’

‘O, zit het zo.’

Hij wilde weer verder vertellen maar een grote groep bezoekers kwam op zijn wagentje af. Ze wilden allemaal een ijsje. En dat duurde even.

‘Het is druk vandaag. Kijk, daar komt alweer een nieuwe groep. Luister, Ik denk dat jij graag meer wilt weten over Pootmans en het vogelpark. Misschien vertel ik je een andere keer wat meer, maar vandaag niet. Het is nu veel te druk. Kom nog maar eens terug, goed?’

‘Dat zal ik doen. Je ziet me wel verschijnen.’

2

'Jij bent mijn vriend'

Ik liep verder tot ik bij een hoge ronde kooi kwam waar een vogel in zat die daar maar net in paste, zo groot was die vogel en zo klein was die kooi.

De kooi stond op een verhoging waar een stalen buis omheen liep zodat niemand te dichtbij kon komen. Was die vogel dan zo gevaarlijk? Op het naambordje las ik dat hij Lorenzo heette en dat hij een Amerikaanse zeearend was.

Toevallig had ik pas op televisie nog zo'n wilde vogel gezien in een natuurfilm. In die film zat hij in een boom op de hoogste tak zijn veren wat op te poetsen. Op de achtergrond schitterden hoge bergen in het zonlicht. Hij keek eerst spiedend om zich heen, sloeg toen zijn vleugels uit en vloog weg. Ja, dat was heel mooi geweest om te zien.

Maar deze Lorenzo, wat was hem overkomen? Hoe was hij ooit in deze kooi beland? Hij zat voorover gebogen met zijn pootjes rond een stokje geklemd en keek me met droevige ogen aan. Ik schrok er gewoon van, zo droevig keek hij.

Ik dacht weer even aan die film met die mooie beelden van zo'n vogel die met zijn machtige vleugels door het luchtruim zweeft en zich heerlijk vrij voelt. Ik vond dat ik iets moest doen. Ik wilde die vogel helpen aan meer vrijheid, maar hoe? Ik dacht na en ineens wist ik het. Ik zou aan die kooi een groot vel papier ophangen met een tekst erop. Ja, dat was een goed idee. Ik moest alleen even terug naar huis om daar op te halen wat ik nodig had: vellen papier, een viltstift, een schaar en plakband. Dat vond ik geen probleem en binnen drie kwartier was ik weer terug.

Ik liep door naar de kooi van Lorenzo en ging daar op een bankje zitten. Op het grote vel papier schreef ik: HELP, MIJN KOOI IS VEEL TE KLEIN. IK WIL MEER RUIMTE. En dat alles in koeienletters.

Ik stond op om het papier op te hangen. Er stonden nog een

paar mensen die me verrast aankeken toen ze de tekst lazen.

‘Durf jij dat zomaar?’

‘Krijg je daar geen last mee?’

‘Een goed idee. Ik ben het er helemaal mee eens. Weet je wat? Ik zet mijn handtekening er ook onder,’ zei een wat oudere heer.

De anderen volgden zijn voorbeeld en zelf zette ik ook mijn handtekening. Lorenzo leek wel interesse te hebben in de actie die bij zijn kooi plaatsvond. Ik zwaaide even maar hem en liep verder om te gaan kijken bij de flamingo’s en de pelikanen.

Na een uurtje liep ik weer terug, benieuwd hoeveel handtekeningen er bij waren gekomen. Maar het grote vel papier hing er niet meer. Het was weg. Ik had zo’n vermoeden dat medewerkers van het vogelpark het hadden weggehaald. Ik keek naar Lorenzo, alsof hij het me zou kunnen vertellen.

Maar wat zag hij er ineens anders uit! Zijn kopje hing niet meer half verscholen in zijn verenpak. Hij zat fier recht op en zijn oogjes twinkelden. Hij draaide zich een beetje maar mij toe, keek me opgewekt aan en zei toen, met een krakende schorre stem:

‘Hee jongen. Jij bent mijn vriend.’

Wauw! Wat zei die vogel daar? Dat ik zijn vriend ben? En hij kon praten? Hoe is dat mogelijk? Hij leek mijn gedachten wel te kunnen raden.

‘Ja, ik kan praten. Dat heb ik in al die jaren geleerd van de mensen rond mijn kooi.’

‘Jij bent vast een erg slimme vogel,’ antwoordde ik.

‘Ik denk dat ik je nu nog beter kan helpen.’

Zijn oogjes begonnen nog meer te twinkelen.

‘Ik vind jou heel aardig. Hoe heet jij?’

‘Ik heet Simon.’

‘Dat vind ik wel een mooie naam.’

‘Ik vind Lorenzo ook mooi.’

Ik keek eens om me heen om er zeker van te zijn dat geen

andere bezoekers ons hoorden. Er was niemand te zien.

‘Ik wil jou graag helpen aan meer vrijheid. Maar hoe?’

‘We gaan samen plannetjes bedenken, Simon.’

Op dat moment werd er omgeroepen dat het park over een half uur ging sluiten.

‘Hoor je dat? Jij moet het park uit.’

‘Ja, maar morgen kom ik weer terug.’

‘Dat vind ik fijn, en dat ik kan praten moet je wel geheimhouden, hè?’

‘Reken maar, ik zal aan niemand iets verklappen.’

Ik liep langs de hekken rond het park weer terug naar mijn fiets en die stond er gelukkig nog. De twee honden lagen waarschijnlijk in hun hok, want ik zag ze niet, maar ik hoorde ze wel snurken.

Net toen ik weg wilde rijden kreeg ik het gevoel dat iemand naar mij keek, alsof er twee ogen in mijn rug prikten. Dus ik keek om en daar zag ik Pootmans bij het hondenhok. Hij keek me eng en vuil aan. Ik beantwoordde zijn blik heel koel en strak, want bang was ik niet. Daarna reed ik weg, naar huis toe.

3

Best leuke ouders

Thuis was het een gezellige boel. Mijn vader was onze kat aan het borstelen en mijn moeder zat op de bank, grapjes te maken met iemand die ze aan de telefoon had. Ondertussen zwaaide ze naar me.

‘Hoi Simon! Was het leuk in Orinoco?’ vroeg mijn vader.

Nou, leuk is niet helemaal het goede woord, dacht ik. Ik vertelde hem over de waakhonden die door hun baas werden mishandeld. Mijn moeder was inmiddels klaar met bellen.

‘Simon, wat hoor ik. Is er iets naars gebeurd?’

‘Hij heeft kennisgemaakt met Pootmans,’ zei mijn vader. ‘Die gedroeg zich weer eens als een bullebak en sloeg zijn waakhonden.’

‘O, wat vervelend. Maar hopelijk heb je toch nog een heleboel mooie vogels kunnen zien.’

Wat er allemaal gebeurd was bij de kooi van Lorenzo, dat ik een pamflet aan zijn kooi had opgehangen, daar vertelde ik maar niks over.

Mijn vader werkt in een laboratorium ergens in een andere stad. Hij heeft me wel eens meegenomen en ik vond het reuze interessant wat daar gebeurde. Hij liet me toen door een microscoop naar een haar kijken. Die zag ik toen als een dikke kabel met glanzende kleuren. Overal waren mensen in witte jassen druk in de weer met flessen en reageerbuisjes waar vloeistoffen in zaten. Een grote glazen bol hing boven een vuurtje en telkens werd er weer een ander flesje in geleegd. Het mengsel in die bol begon heftig te borrelen en te sissen. Later wil ik ook in een laboratorium werken en allerlei proeven doen.

Mijn moeder doet iets heel anders. Ze werkt in een kringloopwinkel die vol staat met gebruikte spullen. Als zij in de winkel rondloopt wordt er altijd meer verkocht, vertelde ze zelf een keer lachend. En het schijnt nog waar te zijn ook. Alles wat ze met een gezellig praatje demonstreert of aanprijst, weet ze te verkopen. Zelfs een klok die niet meer loopt. Knap, hè?

Later op de avond zaten we televisie te kijken. Er was een programma over kinderen en hun favoriete huisdier. Meestal was dat een kat of een hond maar soms ook een vogel of een konijn.

‘En ik ben vanmiddag vriendjes geworden met Lorenzo,’ zei ik trots.

‘Ken je die van school?’ wilde mijn vader weten.

‘Nee, Lorenzo is een adelaar die in Orinoco woont. Hij komt uit Amerika, geloof ik.’

‘Wat apart,’ zei mijn moeder. ‘Hij mag best een keertje langskomen en hier op de waslijn neerstrijken,’ grapte ze.

‘Dat zal Pootmans niet toestaan,’ bromde mijn vader.

‘En toch zal dat een keer gebeuren, of Pootmans het nu wil of niet,’ riep ik opstandig.

‘Let maar op.’

Mijn ouders keken elkaar even aan maar zeiden verder niets. Ze dachten zeker dat mijn fantasie op hol was geslagen.

4

Dirk de ijscoman

De volgende dag ging ik weer terug naar het vogelpark. Ik kocht een kaartje en liep naar binnen. Echt druk was het nog niet. Op het pleintje ergens in het midden stond, net als gisteren, weer het ijscokarretje. Maar wel met een andere ijscoman erachter, zag ik. Hij zat op een klapstoeltje achter zijn kar de krant te lezen. Hij had een kaal hoofd en een opvallend lange nek.

‘Goedemorgen,’ zei ik opgewekt. ‘Geef mij maar een ijsje. Een bolletje banaan en een bolletje pistache.’

Niet dat ik nu al trek had in ijs, maar ik wilde gewoon even met hem praten.

De ijscoman veerde verheugd op.

‘Dat komt helemaal in orde, jongen. En omdat ik vandaag een goed humeur heb en jij mijn eerste klant bent, hoef je maar de helft te betalen.’

‘Goh, reuze bedankt. Dat is aardig van je. Ik wilde iets vragen. Gisteren stond hier iemand anders. Komt die man op een andere dag weer terug?’

Ik zag ineens een strenge blik in de ogen van deze ijscoman. Alsof ik een verkeerde vraag had gesteld.

‘Aha, jij bedoelt ome Kees. Nou jongen, ik kan jou zeggen dat jij ome Kees hier niet meer zal zien. Hij is namelijk ontslagen en dat is maar goed ook.’

Daar schrok ik wel even van.

‘Maar ik vond hem best een aardige man,’ reageerde ik teleurgesteld.

‘Dat kan wel zo zijn maar ome Kees verkocht geen ijs maar rare praatjes. Hij beweerde dat onze directeur Pootmans niet te vertrouwen is en zich met vreemde zaken bezighoudt. Maar Pootmans is juist een prima kerel. Hij werkt van zes uur in de ochtend tot tien uur ’s avonds en soms ook ’s nachts. Hij wil het beste voor de vogels en voor de bezoekers. En dan begint ome Kees negatief te doen. Dat kan toch gewoon niet? Pootmans was vroeger officier bij de luchtmacht. Dus dan

moet je wel goed en betrouwbaar zijn.'

'Wat doet Pootmans hier 's nachts?' vroeg ik nieuwsgierig.

'Uh, dat weet ik ook niet precies, maar het zal wel in het belang van het vogelpark zijn. Kijk, ome Kees ken ik van vroeger. Ik weet niet of ik dit allemaal aan jou mag vertellen, maar die ome Kees was vroeger een spion bij de veiligheidsdienst. Hij heeft goede dingen gedaan, zo ontdekte hij eens dat een brandweerman zelf brand had gesticht en dat een agent die op een vliegveld werkte zelf in gestolen goederen handelde...'

Ome Kees was dus vroeger een spion geweest en Pootmans had bij de luchtmacht gewerkt. Hm, dat vond ik eigenlijk wel cool. En deze ijscoman, wat zou hij vroeger hebben gedaan? Ik besloot het maar gewoon te vragen.

'Was jij vroeger ook iemand anders?'

Hij keek me aan alsof ook deze vraag hem niet welkom was.

'Uh, ja. Ik had vroeger allerlei baantjes. Maar ze waren niet altijd een succes. Die op Curaçao is misschien wel leuk om te vertellen.'

'Curaçao, waar ligt dat?'

'Dat is een tropisch eiland waar de Nederlandse vlag wappert. Heel ver weg. Daar was ik een tijdlang strandwacht.'

'Lijkt me heerlijk en wat moest je dan doen?'

'Ik moest op een hoge stoel zitten en heel goed opletten of ik ergens een haai zag zwemmen. En als ik een haai zag, moest ik op een toeter blazen. Maar op een dag ging het helemaal mis.'

'O jee, wat gebeurde er dan?'

'Iets heel verschrikkelijks. Er is toen iemand door een haai opgevreten en nog diezelfde dag werd ik ontslagen. Eigenlijk vond ik dat nog het ergste, want ik zat altijd zo lekker in die hoge stoel.' Hij moest lachen.

'Maar als iemand wordt opgegeten door een haai, is dat toch veel erger?'

Deze ijscoman was helemaal knots, zoveel was me wel duidelijk, maar ik wilde wel graag dat hij verder vertelde.

‘Wat is er nou precies gebeurd?’ wilde ik weten.

‘Wil je alles horen? Goed, dan zal Dirk het vertellen. En ga maar op dit krukje zitten, want je staat al de hele tijd.’

Hij boog zich naar me toe alsof hij me een geheimpje ging verklappen.

‘Luister. Op een ochtend was ik op weg naar mijn werk. Ik liep over de boulevard en daar was een vrachtwagen bezig met het uitladen van Mary, een ontzettend dikke Amerikaanse vrouw van wel 600 pond. Ze had popcornarmen en popcornbenen en haar nek was zo dik als een boomstam. Ze waggelde over de boulevard richting het strand, waar ze neerplofte. Eenmaal op mijn hoge stoel met een prima uitzicht over de zee en het strand, zag ik door mijn verrekijker dat Mary taartjes aan het eten was die ze stuk voor stuk uit haar tas haalde. Ieder uur een taartje, totdat ze het tijd vond om de zee in te gaan. De tas werd dichtgeritst en Mary liep kalm het water in, steeds verder en verder, totdat alleen nog haar hoofd boven het water uitstak. Ik spiedde met mijn verrekijker over het water, maar ook zonder verrekijker had ik hem wel kunnen zien. Deze haai was echt enorm en was al gevaarlijk dichtbij.

Ik had al lang op mijn toeter moeten blazen maar dat vergat ik, want ik was bezig met het bewonderen van de tanden van dit beest. Die waren puntig en hagelwit en ze leken me oersterk. Oef, dat was pas een gebit. Nee, deze roofvis was niet meer te stoppen. De kaken gingen uit elkaar en zijn staartvin spatte woest. De haai hapte toe en Mary verdween onder water. O, wat gruwelijk. Van pure ellende blies ik op mijn toeter maar ik was te laat hè, te laat.’

Ik kon het nauwelijks geloven en het gekste moest notabene nog komen. Dat bleek al gauw toen deze Dirk verder ging vertellen. Maar eerst pakte hij een fles water die naast hem stond en nam een flinke slok.

‘Het verhaal is nog niet afgelopen, jongen. Want Mary kwam terug.’

‘Wat! Ze kwam terug?’

‘Ja, en ik zal je vertellen hoe. Om twee uur zat mijn dienst erop. Mijn opvolger stond al klaar. Ik overhandigde hem de verrekijker en de toeter en wat denk je dat er toen gebeurde? Daar spoelde ineens een geraamte aan. Een geraamte! Net zo hagelwit als de tanden van die haai en prima afgesabbeld en afgekloven. De mensen kwamen van alle kanten toelopen en wie een camera had maakte een foto. Ik zag bij de boulevard een kruiwagen staan en dat bracht me op een idee. Ik breng dat geraamte in die kruiwagen wel even weg van hier, zei ik tegen mijn collega. En zo gezegd, zo gedaan Ik pakte de kruiwagen, zette Mary erin en liep ermee de boulevard op. Er liep een hele drom mensen achter me aan. In de stad reed ik met het geraamte naar een speelgoedwinkel, waar het een plaatsje in de etalage kreeg.

“Die gaan we meenemen in de carnavalsoptocht,” zei de gelukkige eigenaar van de zaak.

Ik dacht juist te hebben gehandeld maar mijn baas zag dat heel anders. Al de volgende dag zat ik in het vliegtuig naar Nederland. Wel jammer, natuurlijk.’